

Denne søgbare PDF-fil er downloadet fra min personlige hjemmeside www.ronlev.dk.

Det er tilladt at dele PDF-filen med andre, da der ikke er ophavsret til titlen.

Besøg www.ronlev.dk. Måske er der andre af mine flere tusinde artikler og scannede bøger, der har interesse.

Mange venlige hilsener

Claus Rønlev

Galer

holdne

ved Indvielsen af

Kammerherre **Jens Benzons** og Hustrues

Begravelsesplads

i St. Knuds Kirkehave

d. 27 Juni 1836

og

ved Kammerherre **Jens Benzons**

Bisættelse

i St. Knuds Kirke

d. 30 December 1839

af

S. N. Ortved.

Trykt hos S. Sempel i Odense.

I.

Det er en ganske særegen Anledning, christne Bønder! som her i denne Stund forsamler os. Jeg er jo nemlig her fremtraadt for at foretage, I for at være Vidner til en Handling, som det ikkun fjelden faldt i Kirkens Tjeners Lod at udføre. Thi vel er det ikke noget Usædvanligt, at en Ager, et Stykke Jord, som hidtil har havt anden Bestemmelse, indvies til Hvilested for de Afsøede, til sidste Bolig for de affjælede Legemer; især i vore Tider er en saadan Handling vistnok ikke ualmindelig, da deres Hvilesteder, som have stridt Livets Strid, som have nedlagt deres jordiske Vandrestav i Almindelighed forlægges fra Kirkerne og disses nærmeste Omgivelser uden for Stædernes Mure, uden for Byernes Kreds. Men vel hører det til de sjæld-

ner, ja til de aldeles sjeldne Tilfælde, at en Plads, som umiddelbart omgiver en Kirke, der er ærbørdig ved sin Ælde, vorder indviet, til herefter at afgive en Bolig for Afdøde, for ganske enkelte Afdøde.

Naar Kirkerne fordom indviedes til Guds Huse, til at de Christne der skulde holde deres Andagt, der skulde søge og finde Hvile for deres Sjæle, da indviedes jo i Almindelighed med det samme de dem omgivende Kirkegaarde til at de i Herren Hensøvede, nedlagte i Jordens moderlige Skjød, der skulde finde Hvile, hvile ud fra Jordlivets Arbejder og Sysler, dets Glæder og Adspredelser, dets Lidelser og Sorger. Ogsaa den Plads, hvorpaa vi her staae, har fordom været helliget til saadant Brug; imidlertid hørte den dengang sikkert ikke til denne Kirke, men rimeligviis til den Kirke, der fordom stod her i Nærheden og var denne Menigheds ældste Sognekirke. *) Hiin Kirke blev, efterat Tidens Tand længe forstyrrende havde indbirket paa den, omsider nedbrudt; den forsvandt fra Jordens Overflade. Menneskers Baaningshuse opførtes der, hvor Herrens ældgamle Huus fordom stod, Boliger for de Levende reiste sig der hvor de Afdødes Been smuldrerede i Gravens Skjød. Ogsaa paa denne Plads

---

*) St. Albani Kirke.

opførtes et saadant Baaningshuus, en saadan Bøllig, der sikkert til sin Tid kan have været anseelig nok, men som i den Stikkelse, hvori vi have kjendt den, ei alene ikke tjente til Prydelse for denne Plads, paa hvilken den stod, for denne Kirke, til hvilken den stødte umiddelbart op, men — forældet — endog var til Banziir for begge, hindrede Bestuerens Døie fra at betragte denne Pragtbygning i dens fulde, skjønne, regelmæssige Udstrækning, ja udsatte den endog for aabenbar Fare, som ene en høiere Haand, der øiensynlig har hvilet over den, i Aarhundreder afvendte fra den.

Og lader os nu skue trindt omkring os! Hvor ganske anderledes finde vi at Alt er blevet! hvor aldeles forandret et Skue fremtræder nu for vort Blik! Den gamle forældede Bygning er nedbrudt, forsvunden, der er end ikke et Spor tilbage af den. Istedet for gamle brøstfældige Mure skuer Døiet en frisk grønnende Plads, en smilende Omgivelse. Frit hæver Bestuerens Blik sig ud over den Hauge, hvis Fod besyldes af den yndige Aae, som venlig omslynger vor Stad. Frit hæver Bestuerens Blik sig ud over den rige, yppige Natur, de blomstrende Enge, de frugtbare Marker, som omkrandsøe vor Stad. Frit hæver Bestuerens Blik sig paa denne pragtfulde Helligdom, der gjemmer flere Minder fra

et tidligere Old, ja! endog fra Christendommens tidligste Periode her i Norden, der gjemmer de længe skjulte, de længe savnede, nylig gjenfundne jordiske Levninger af den Konge, efter hvem denne Kirke bærer Navn. — Skulde da ikke Enhver, der har Sands for Fortidens dyrebare Minder, med levende Glæde stue den større Anseelse og Sikkerhed, som er bleven denne Kirke, der er en af vort Fædrelands mærkeligste og ærværdigste Helligdomme, til Deel? Skulde ikke denne Provindses Indbavnere, der aldrig uden en vis Stolthed betragte denne Provindsens Hovedkirke, ja endnu mere denne Byes Borgere og fortrinlig denne Menigheds Medlemmer, der med saa stor og billig Fortjærlighed dvæle ved den, skulde ikke de glædes ved Tanken om den større Frihed og Tryghed, hvormed dens Spir og Hvælvinger nu hæve sig op imod Himlen? Og skulde da ikke den samme Følelse endnu i stærkere Grad gjennemtrænge dem, der have staaet og end staae i saa nøie Berørelse, i saa nøie Forbindelse med denne Helligdom — den Mand, der, i saa lang en Række af Aar, som denne Kirkes Værge, med uførtroden, utrættelig Nidkjerhed har draget Omsorg for dens Vedligeholdelse og Prydelse, og denne Kirkes Tjenere — baade dem, der forhen have forkyndt Ordet i den, af hvilke Flere endnu

leve, og tillige dem, hvis Kald det er, den Dag idag at forkynde det, og som ved denne reen=andelige, denne glædelige og opløstende Bestjæftigelse have vunden denne herlige Helligdom hjer, daglig vinde den hjerere?

Dog, der er en Mand tilstede i denne vor christelige Forsamling, hvem sikkert størst Tilfredshed, skjøndt ikke ublandet af Veemod i denne Stund besjæler. — Ja! naar fylder vel den saligste Følelse vor Barm? naar gennemstrømmer vel den inderligste Tilfredshed vort Hjerter? Mon det ikke er, naar vi have fremmet et eller andet godt og ædelt Diemeed, et eller andet nyttigt og priseligt Værk? Og nu — naar dette Diemeed er opnaaet, dette Værk er fuldført, og vi saa at sige paa eengang dvæle ved det baade med Legemets og med Sjælens Die, mon da ikke Tilfredshed fylder Sjælens Indre, udtaler sig tillige igjennem Legemets Die? Og skulde vi da ikke mene, at den ædle Mand, ved hvis betydelige Gave det Værk, vi her have for Die, er fremmet, ved hvis christelige Omsorg denne Helligdom ikke alene har vunden i udvortes Syn, men ogsaa erhvervet større Sikkerhed, skulde vi ikke mene, at han i denne Stund føler reen og inderlig Glæde over sit Værk, nu det er fuldbragt? —

Utallige Gange har han jo indfunden sig i denne

Helligdom og der sikkert følt den Aandens Opfø-
 telse over det Jordiske, hvortil Sindet saa naturlig
 stemmes i Templets høitidsfulde Haller, under dets
 høie, ærefrygtbødende Hvalvinger. Men nu den
 Tanke, at have bidraget til at sikkre dette Tempel
 Varighed, bidraget altsaa til at Mennesker, Christne
 i de kommende Aars Række, igjennem Aarhundre-
 der, ja maaskee igjennem Aartusinder, her usforstyr-
 ret kunne overlade sig til Andagtens Øvelser, her
 usforstyrret kunne hæve deres Sjæle op imod den
 Himmel, som det er deres Bestemmelse at forberede
 sig til engang at indgaae i, og paa hvis Salighed
 de i Andagtens Boliger ligesom nyde en Forsmag —
 o den Tanke, at have bidraget hertil, hvis den ikke
 er opløstende; hvis den ikke er salig — i Sand-
 hed — hvad er der da, som vi skulle kalde opløf-
 tende — saligt? —

See! denne Mands allerede før tvende Aar siden
 hedengangne Hustrues Stov er denne Plads bestemt
 til i denne Stund at modtage. Jeg kjendte hende
 vel ikke, men Nygtet, Eftermælet nævner hende som
 en ædel Danneqvinde, værdig det Mindesmærke,
 som her skal hæve sig over hendes Stov. — Dog
 det er jo saa saare naturligt, at de, der i Livet
 vare saa noie forenede, ogsaa ønske at blive det
 efter Døden. Ligesom det derfor vistnok er et kjert

og dyrebart Onſte, et glad og trøſterigt Haab, der boer i hver from og kjerlig Chriſtens Hjerter, at de Sjæle, der her vare hverandre kjære og dyrebare og der ved Dødens Haand adſkiltet hiſſet ſulle mødes og ſamles, for ikke mere at adſkilles, ſaaledes er det viſnok ogſaa ſaare naturligt, at de, der her i Livet trofaſt vandrede ved hverandres Side, onſte, at deres affjælede Legemer efter Døden ſulle hvile i uforſtyrret Fred ved hverandres Side i den ſamme indviede Jords moderlige Favn. Denne Plads er derfor ogſaa beſtemt til engang at modtage og gjemme Støvet af denne vor Kirkes ædelmodige Velgjører, naar efter Naturens Løb, efter Forſhuets Villie hans Støv atter vender tilbage til Støvet, at han da i uforſtyrret Fred kan hvile ved den elſkede Huſtrues Side. At dette maa ſkee ſeent, derom er der hos os Alle, ſaa Mange, ſom vi her ere tilſtede, ja ſaa Mange, ſom der kjende ham, ikkun eet Onſte; derom opſtiger ſikkert ogſaa i denne Stund fra manget Bryſt inderlig Bøn imod det Høie.

For nu at indvie denne Plads, der har en ſaa-
dan Beſtemmelse, ſee derfor er det, at jeg her er
traadt frem, og I mine Chriſtne Venner! ere Bid-
ner dertil. Saa indvier jeg da i denne høitidelige
Stund denne Plet af Jord, beſtemt til at modtage
tvende ædle Chriſtens Støv, indvier den til ſidſte Vo-

lig for de Levende, indvier den i den treenige Guds hellige Navn, i Navn Gud Faders, Søns og Helligaands, indvier den ikke uden inderlig Bøn til denne samme Gud, at hans naadige Bestjermelse stedse maa være og forblive over den, at hans Fred maa hvile over denne stille Bolig igjennem alle de kommende Tider.

Dg idet jeg hefter mit Blik paa denne Fredens stille Bolig, hvilken vi christne Venner! nu i talrig Skare omringe, da mindes jeg saa levende, at den Time jo ogsaa engang tidlig eller sildig oprinder for Enhver af os, da ogsaa vort Støv skal stædes til fredelig Hvile, da ogsaa vor forkrænkelige Deel skal slumre i Jordens moderlige Skjød. Dog atter opløfter jeg min Sjæl fra dette Forkrænkelige og Fordiste, opløfter den i andagtsfuld Bøn til den Himmel, der hvælver sig over vore Hoveder, og i hvilken vi i from Tillid haabe, at vore udødelige Sjæle efter vel udstridt Kamp engang skulle indgaae til den evige Fred, nedbeder, inden vi forlade det nu indviede Hvilested, over Eder Alle Naade og Fred fra det Høie, Naade og Fred fra Gud vor Fader og den Herre Jesu Christo formedelst den Helligaand.

Amen!

II.

Ikun faa Nar ere henrundene, siden jeg i en talrig Forsamling af christne Medborgere indviiede en Plads tæt uden for denne Kirkes Mure med den Bestemmelse, at den skulde modtage Støvet af en dengang allerede for Nar siden i Herren hensovet ædel Danneqvinde og engang tillige af hendes Egtesælle, der i hiin Time dybt bevæget stod i vor Midte. Hans fromme Tanke var, at den forkrænelige Deel af dem, der i Livet havde staaet hinanden saa nær, efter Døden maatte være samlet i Jordens moderlige Skjød, ligesom det sikkert var hans christelige Haab, at de Sjæle, der herneeden havde været saa nøie forenede ved Kjerlighedens stærke Baand, hiisfet i Faderens Himmel maatte frydes ved Gjensamlingens, ved Gjensynets Salighed. From

Bøn opsteeg sikkert i hiin Stund imod det Høie fra alle de Tilstedeværendes Hjerter, at den Gud, som bestemmer vore Dages Tal seent vilde lade den Dag oprinde, da den med almindelig Ugtelse og Kjærlighed Hædredes Støv skulde nedlægges i den Plet af Jord, som vi stode i Begreb med at indvie. Vi havde dengang visse Grund til at haabe, at den Algode vilde opfylde vor inderlige Bøn; thi vel var den ædle Mand, for hvem den opsendtes, allerede indtraadt i Oldinge=Ålderen, men dog var han endnu i Besiddelse af usvækket Sjæls- og Legems-Kraft, fuld af Lust til at nyde Livet paa den ædleste, den værdigste Maade, nemlig ved at gavne og glæde naar og hvor han kunde.

Ikke 4 Aar ere endnu henrundne siden hiin Indvielsesfest, og see! atter ere vi forsamlede til en Indvielse; men til hvad for en Indvielse? Det er for at indvie til fredelig Hvile Støvet af den ædle Mand, for hvem vi i hiin Stund bade til Himlen, at han endnu en lang Række af Aar, indtil Livets høieste Alder maatte vandre iblandt os — en Støtte og Prydelse for det Samfund, hvoraf han var Medlem, af og nu ikke længer er det, bortkaldt herfra, for at tage et høiere Borgerstab. Ja, som det saa ofte gaaer, Herrens Tanker vare ikke vore Tanker, Herrens Veie vare ikke vore Veie. Pludselig, usor-

modet, efter saa Dages Sygeleie kaldte Herren ham bort fra os; vi anede for saa Uger siden ikke, at hans sidste Time var saa nær forhaanden, kunde end ikke vine nogen Aftagelse af Kræfter hos ham; og vi omringe nu i denne Stund den Kiste, der indeslutter hans affjælede Legeme og om saa Dieblikke skal ned sænkes i den stille, snevre, dunkle Bøllig, der nu er aabnet, for atter snart at lukkes og ikke mere at aabnes, før den Time kommer, da de, som ere i Gravene ved Guds Søns Røst skulle fremgaae af dem. Hvilken Følelse kan da vel i en Time som den nærværende være naturligere, ja for hvilken anden Følelse kan der vel i en saadan Time være Plads i vore Hjerter undtagen for Veemod? Og griber denne Følelse os Alle, saa mange, som vi her ere, ja saamange, som der kjendte den Udvøde, hvor langt stærkere endnu maa den ikke gribe dem, der stode i nærmere Berørelse, i nærmere Forhold til ham og allermest dem, der knyttede til ham baade ved Blodets og Kjærlighedens stærke Baand i ham ærede en broderlig Ven eller en faderlig Velgjører!

Dog idet det er saa naturligt at sørge, naar det Edle og Herlige forlader den Jord, det bidrog til at oplive, imedens saa Meget bliver tilbage hvad vi kunde fristes til at ønske borttaget fra den,

saa er der dog ved den Ubles og Retstafnes Vort-
 gang en høi og mild Trøst, en Trøst, der lyser klart
 selv i Sorgens mørkeste Time, en Trøst, der ogsaa
 i denne Time maa formilde Sorgen hos Alle og
 navnlig hos Eder den Hedengangnes nærpaarørende
 Venner, det er den Trøst, at han visselig ikke har
 levet forgjæves, men at hans Liv har været helliget
 til Gud, riig paa gode og velsignede Frugter baade
 for ham og for Andre, riig paa gode og velsignede
 Frugter baade for den Tid, som svandt hen og for
 den Tid, som skal komme. Allerede fra Livets tid-
 lige Alder synes han ligesom at have gjort hine
 Mesterens Ord til sit Balgsprog: det bør mig at
 gjøre hans Gjerning, som mig har udsendt, ime-
 dens det er Dag; der kommer en Nat, da Ingen
 kan arbejde. Allerede fra Livets tidlige Alder synes
 han klart at have opfattet sin Bestemmelse, klart at
 have stillet sig sit Maal for Die. Allerede fra Li-
 vets tidlige Alder skede han derfor den Blødagtig-
 hed og Orkesløshed, som Rigdommen tillader sine
 Besiddere, hvortil den saa let frister, saa ofte for-
 leder dem. Ved med Kjærlighed at dvæle ved det
 classiske Olds store Mønstre, ved flittigen at be-
 skjæftige sig med dets ubødelige Mesterværker skaffede
 han sig i yngre Aar den grundigere Indsigt, den
 høiere videnskabelige Dannelse, det alvorfulde Sind, de

faste Grundsætninger, der saa sikkert veilebede ham
 hen ad Livets Bane, saa skjønt prydede Manden og
 Oldingen. Men ved Siden af videnskabelig Syslen
 i denne Retning helligede han ogsaa sin Tid til at
 erhverve den høiere og grundigere Indsigt i Fæ-
 drelandets Lovgivning, der satte ham istand til i
 modnere Aar med Hæder at beklæde, med Kraft og
 Held at virke i flere af Landets betydeligste Em-
 bedsstillinger. Dog den frie uafhængige Stilling,
 den tiltalte med sine Tillokkelser stærkt den Mand,
 der i saa mange andre Henseender var saa meget
 uafhængigere end de fleste af sine Medborgere. Han
 drog sig tilbage fra det offentlige Livs mangehaande
 Uro, dets mangehaande trykkende, stedse vorende
 Byrder, dog ingenlunde for at overlade sig til Ma-
 gellighed og Beqvemmelighed, men for ved frivillig,
 ædel og velsignelsesriig Virksomhed at udbrede lige-
 som en mildere forklaret Glands over sin Alder-
 doms Dage; og er der Noget, der har Aarsag til
 levende at erkjende, til med inderlig Taknemmelig-
 hed at mindes denne Virksomhed, hvortil han hel-
 ligede sine senere Aar, da er det viselig den Com-
 mune, hvis Medlemmer vi ere, der Alle uden Und-
 tagelse dybt føle det store, det smertelige, det uer-
 stattelige Tab, som vort Samfunds Areds har lidt
 ved Hædersmandens Bortgang. Ja Secler kunne

oprinde og Secler kunne bale, og dog vil Odense sikkert ikke iblandt sine Borgere faae at opvise noget Navn til hvis Minde saa dybt, saa almindelig følt Savn, og tillige saa rig Betsignelse skal være knyttet, som til Navnet Jens Benzon.

I en lang Række af de Aar, hvori vor Stad havde den Lykke at tælle ham iblandt sine Borgere, var han ei blot en nidtjer og ufortrøden Bestyrer af dens vidtløftige Fattigvæsen, en Post, hvortil hans grundige Indsigt, hans høie Sands for Orden, hans redelige Sind, hans samvittighedsfulde Tænkemaade, hans kjerlige Hjerte gjorde ham fortrinlig stiftet, men i dette lange Tidsrum var han tillige i Ordnes skjønneste Betydning den Fattiges Fader, den Armes, den Lidendes Ven, den Be-trængtes, den Nødlidendes Velgjører. Kjende vi vel Navne eller Titler skjønnere, ærbørdigere end disse? Kjende vi vel Navne eller Titler, som hver Den, i hvis Magt Gud gav det at naae dem, ivrigere skulde attraae? Jeg siger: hver Den, i hvis Magt Gud gav det; thi foruden en redelig Villie udfordres dertil visseelig baade Indsigt og Evne. Man har sagt, og vistnok med Røie, at skjønnsom Anvendelse af Kundskab er Dyd; men mon ikke skjønnsom Anvendelse af Rigdom ogsaa er Dyd? og nu hvor begge Dele Kundskab og Rigdom,

Haand i Haand med hinanden finde skjonsom Anvendelse, mon ikke Dyden der ligesom vinder dobbelt Styrke, dobbelt Skjonhed? Ja Indsigt og Skjonsomhed i Forening med rebelig Villie og en fast Character ere visseelig nødvendige Veiledere ved Rigdommens Anvendelse, saafremt Belgjørenhed skal fortjene Navn af Dyd, og derfor tilkommer der ikke enhver Art af Belgjørenhed dette Navn. Belgjørenhed bør stedse være forenet med Retfærdighed; thi det er ikkun al for vist, at der gives en Belgjørenhed, som stundom viser sig gabmild endog indtil Odselshed, og som vi dog ingenlunde kunne rose, saasom Retfærdighedens Fordringer ikke først ere tilfredsstillende, hellige Forpligtelser ikke først ere opfyldte; men at vor Afdødes Belgjørenhed ikke var af denne Bestaffenhed, derfor borger os hans levende Følelse for Retfærdighed, hans strænge Samvittighedsfuldhed i at opfylde enhverfomhelst Livets Fordring og Forpligtelse, derfor borger os den almindelige Mening, den almindelige Dom, der udtalte sig om ham i Livet, og udtaler sig om ham i Døden. Men hans Belgjørenhed besad visseelig ogsaa en anden Egenkab, som denne Dyd ei heller tør savne: den var regelmæssig, velordnet, stadig og derfor ogsaa velsignelsesriig i sine Virkninger; den var ikke, hvad man stundom i Li-

vet bliver vaer, liig et glimrende Meteor, et glimrende Luftsyn, der udbreder en stærk og pludselig Lyshning paa Himlens Hvælving, og atter pludselig og sporløst forsvinder, men den var liig Solen, der daglig paa ny skjenker Lys og Varme til Jordens Indvaanere, og hvis velgjørende Virkninger i stedse regelmæssigt tilbagevendende Kredsløb blive de Mange til Deel. Endelig øvede vor Heden-gangne sin Velgjørenhed overeensstemmende med den guddommelige Mesters egen Forstrift, der han bød: vogter Eder, at I ikke give Eders Almisse for Menneffene, for at ansees af dem, ellers have I ikke Løn hos Eders Fader, som er i Himlen; men naar Du giver Almisse, da lad Din venstre Haand ikke vide hvad Din høire Haand gjør, paa det Din Almisse kan være i Løndom, og Din Fader, som feer i Løndom, han skal betale Dig aabenbare. — Ja hvor megen Nød og Elendighed gives der ikke paa denne Jord, som ikke kom til Verdens Rundskab! hvormange Klager løde ikke inden Husenes stille Vægge, eller undertrykkes i det sorgbetyngede Hjerte! Følelse af Belansthændighed og borgerlig Ære forbød de Arme, der forhen maaskee kjendte lykkeligere Dage, blidere Raar, at lade deres Klager worde lydelige, stille deres Jammer til Skue. Held da den Verle, som afhjalp Nøden og Sorgen

i Sorgens stille Bolig, som aftsørrede den værdige Trængendes Taarer, der randt i Løndom, forvandlede Sorg til Glæde, Sorgens Taarer til Glædens Taarer. O! der rinde jo Sorgens Taarer nok i denne Verden, hvor trøstende da, at der ogsaa stundom rinde Glædestaarer! Der fældes jo Taarer nok i Løndom, fremkaldte ved den Ulykke, som menneskelige Lidenskaber saa ofte anrette, hvor forsoner det os da atter med Menneskeheden, at der stundom fældes Glædestaarer i Løndom, fremkaldte ved menneskelig Dyb og Velgjørenhed! Hvor ofte beredte nu vor Afsøde sig ikke denne Fryd, den ædelste Fryd, Dødelige i dette Ufuldkommenhedens Land kunne berede sig! Sorgens Taarer forvandlede han saa utallige Gange til Glædestaarer; men hvor forvandlede disse atter til Smertens Taarer, da Budskabet løb, at den kjerlige Velgjører ei var mere; de rinde visse ogsaa i denne Stund ved hans Baare, som Perler indflettede i den Krands af Kjærminder og Eghedsblomster, der smykker den Forflaredes Linding.

Af Kjærminder og Eghedsblomster; thi det er visse ei blot i denne Stund, at hans Minde velsignes; det skal velsignes selv af de sildige Efterlægter, velsignes for det Gode, han fuldkom, imedens han vandrede herved, velsignes for det Gode,

hvortil han udstrøede Sæden, nedlagde Spiren, velsignes for det Gode, han forberedte for de kommende Slægter ved saadanne Foranstaltninger, som først længere Tid efter hans Død skulle træde i Kraft.

Dog, der er jo en Løn for Belgjørenhedens Dyd, der er høiere og varigere end selv de sildigste Efterflægters taknemlige og velsignende Erindring; det er den Løn, som i hiin Verden, som i Evigheden venter den. Ja, saavist som der er en Forbindelse imellem Jorden og Himlen, saa vist er det ogsaa, at hvad et Menneske her saaer, det skal han hisset høste — følgelig, at hvo, der her har saaet for Nanden, han skal og hisset af Nanden høste det evige Liv. Saavist det er, at Himlen er hævet over Jorden, at de himmelske Ting ere varigere end de jordiske, saavist er det ogsaa, at den Løn, som i Himlen venter de Fromme og Dydige, er høiere og varigere end nogenfømhelst jordisk Løn. Er det ikke ogsaa denne Løn, som han den Guddommelige, der ei alene bød os at øve Belgjørenheds milde Dyd, men der ogsaa lærte os, hvorledes og imod hvem vi skulde øve den, er det ikke denne Løn, denne høiere og varigere himmelske Løn, han forjættede, naar han forkyndte, at hans Røst paa hiin Dag skulde lyde til dem, der havde øvet Barmhjerlighed: Kommer hid I, min Faders Velsignede!

arver det Rige, som Eder er beredt fra Verdens Grundbold blev lagt! Thi jeg var hungrig, og I gave mig at æde; jeg var tørstig, og I gave mig at drikke; jeg var fremmed, og I toge mig til Eder; jeg var nøgen, og I klædte mig; jeg var syg, og I besøgte mig; jeg var i Fængsel, og I kom til mig. — Sandelig siger jeg Eder: hvad I have gjort imod en af mine mindste Brødre, det have I gjort imod mig. — Men naar vi mindes disse vor Herres og Mesters Ord, denne vor Herres og Mesters Forjættelse, som der i denne Time er saa riig Anledning, saa stærk Opfordring til at mindes, mon der da vel er nogen Gæste af os Alle, saa mange som vi her ere forsamlede, der noget Dieblik skulde kunne tvivle om, at vor Afdøde er iblandt deres Tal, der skulle arve Himmeriges evige Salighed? mon der da vel tillige er nogen Gæste af os Alle, saa mange som vi her ere tilstede, der ikke skulde føle sig kraftig opmuntret, hellig forpligtet til, saavidt Gud giver Evne og Leilighed dertil, at træde i den Hedengangnes Fodspor? mon der da endelig er nogen Gæste i denne hele talrige Forsamling, der ikke i Andagt forener sin Bøn med min, naar jeg nu af Sjælens hele Fylde beder: min Sjæl døe denne Oprigtiges Død, og mit Endeligt worde som hans!

Amen!

